

MOCIÓ PER L'ADHESIÓ AL MANIFEST PER L'AUTONOMIA I LA VIDA DIGNA I PER UN SISTEMA DE CURES DIGNE I UNIVERSAL

La **Llei 39/2006, de 14 de desembre, de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les Persones en situació de dependència**, va representar una conquesta social de gran rellevància i una fita important en la construcció de l'estat del benestar. Aprovada per unanimitat, va néixer amb la voluntat de reconèixer un dret subjectiu: el dret de les persones a rebre els suports necessaris per viure amb dignitat, autonomia i igualtat, i per desenvolupar el seu projecte de vida en condicions de màxima llibertat possible. Es tractava, per tant, d'un canvi de paradigma, perquè es feia el pas d'una mirada assistencialista a una lògica de drets.

Tanmateix, des del seu inici, l'aplicació efectiva d'aquesta llei ha estat marcada per limitacions estructurals molt profundes. La norma va néixer infrafinançada, i aquesta insuficiència inicial ha condicionat tot el seu desplegament posterior. Al llarg dels anys, la manca de recursos, la insuficient corresponsabilitat entre administracions i l'absència d'una aposta política sostinguda per reforçar el sistema públic de cures han impedit que la llei es traduís plenament en una garantia real i universal per a tothom.

Aquesta situació s'ha agreujat en períodes de crisi econòmica amb retards en el desenvolupament de la llei, congelació de pressupostos i reduccions al sistema de dependència, provocant llistes d'espera excessives, retards en valoracions i resolucions, dificultats d'accés, desigualtats territorials i una distància entre el dret formal i el seu exercici efectiu.

Aquesta realitat impacta directament en la vida de milers de persones grans, amb discapacitat o en dependència i les seves famílies, desplaçant el pes de les cures cap a les

llars i xarxes personals quan el sistema falla.

És imprescindible reconèixer el paper central de les persones cuidadores —familiars, entorn proper i professionals—, sovint invisibles, sobrecarregades i precaritzades, amb les dones assumint desproporcionadament aquestes tasques i reproduint desigualtats de gènere.

Les professionals de les cures, especialment en atenció domiciliària i residencial, mereixen salaris dignes, estabilitat laboral i reconeixement institucional. La Covid-19 va evidenciar la fragilitat del sistema, la seva desigualtat i la seva condició d'infraestructura social essencial per a la vida, la cohesió i la justícia social.

Aquella experiència col·lectiva també va fer més evident que mai que les cures no poden continuar descansant de manera desproporcionada sobre les famílies, ni especialment sobre les dones, ni tampoc sobre un sector professional precaritzat.

Les cures han de ser enteses com una responsabilitat pública, col·lectiva i compartida. I això exigeix recursos, serveis públics forts, reconeixement institucional, condicions laborals dignes i una mirada comunitària que permeti construir formes de suport més

properes, flexibles i humanes.

No és fins a l'any 2020 que, fruit de la pressió social i sindical, s'impulsa un pla de xoc amb l'objectiu de reduir les llistes d'espera i recuperar part de les mesures que havien quedat

aturades o debilitades. Aquest pas va suposar una millora rellevant, però no suficient.

Encara avui, **l'aportació estatal no arriba al 29%** del pressupost dedicat a l'aplicació de la llei, quan el compromís inicial era que fos del 50%, mentre que la resta havia de ser assumida per les comunitats autònomes. Tampoc aquestes no han estat sempre a l'altura de les necessitats, i en diferents períodes han reduït o limitat la seva aportació.

La insuficiència del finançament és, sens dubte, un dels principals obstacles per garantir els drets que reconeix la llei. Segons les dades disponibles, la inversió total en cures a l'Estat

espanyol representa el 0,77% del PIB, tot i els enormes esforços del Ministeri de Drets Socials, Consum i Agenda 2030, encara estan per sota de la mitjana de la Unió Europea, situada al voltant de l'1,6%, i encara més lluny d'alguns països que s'apropen al 4%. Per això, plantejar com a objectiu que els pressupostos destinats a les polítiques de cures arribin, a curt termini, al **2% del PIB** no és una aspiració desmesurada, sinó una exigència necessària per fer efectius drets que avui encara no estan plenament garantits.

En aquest context, la proposta de reforma de la Llei 39/2006 incorpora elements positius que apunten en la bona direcció. Entre altres aspectes, reforça la centralitat de la voluntat i

l'autonomia de les persones, aposta per una concepció més flexible i comunitària de les cures, reconeix la necessitat de dotar els ajuntaments de més capacitat i recursos per assumir adequadament la gestió i el control del Servei d'Ajuda a Domicili, facilita nous marcs de convivència i suport mutu, permet estendre la prestació econòmica per cures a l'entorn relacional, elimina incompatibilitats entre prestacions, suprimeix terminis suspensius que retardaven l'accés a drets reconeguts, consolida la teleassistència com un dret subjectiu de caràcter universal i facilita l'accés a productes de suport per a l'autonomia personal en règim de préstec o cessió temporal.

Tanmateix, cap reforma serà suficient sense finançament adequat i dignificació de les cures.

Cal garantir drets tant per a les persones ateses com per a les cuidadores familiars i professionals, reforçant el sistema públic i una distribució més justa de les tasques de cura.

Des del món local, com a administració més propera a la ciutadania i com a primera porta d'entrada de moltes situacions de vulnerabilitat, és imprescindible **defensar un model de cures públic, universal, comunitari, feminista i de qualitat**. Les cures no poden continuar sent una qüestió residual o subordinada a la lògica de les retallades. Són una infraestructura essencial per sostenir la vida i per construir una societat més igualitària, més cohesionada i més digna.

Per tots aquests motius, el grup municipal d'Esplugues en Comú Podem proposa al Ple de l'Ajuntament l'adopció dels següents

ACORDS:

Primer. Instar l'adhesió al **manifest de la Plataforma per l'Autonomia i la Vida Digna (PAVDI)**, fent seus els objectius i les reivindicacions que s'hi expressen en defensa d'un

sistema de cures digne, universal, centrat en les persones i suficientment finançat.

Segon. Manifestar el suport al Projecte de Llei de reforma de la Llei 39/2006, de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les Persones en situació de dependència, atès que suposa un avenç en la millora del sistema d'atenció i en la configuració d'un model més respectuós amb la voluntat, l'autonomia i les necessitats de les persones, i insta els grups parlamentaris amb representació al Congrés dels Diputats i al Senat a votar favorablement la seva aprovació.

Tercer. Instar el Govern de l'Estat a assumir plenament la seva responsabilitat en el finançament del sistema de dependència, avançant en el compliment del compromís inicial

segons el qual havia d'aportar el 50% del cost del desplegament de la llei, i a impulsar les mesures pressupostàries perquè, a curt termini, la inversió pública en polítiques de cures pugui aproximar-se al 2% del PIB.

Quart. Instar la Generalitat de Catalunya a reforçar la seva aportació al sistema d'autonomia personal i atenció a la dependència, amb l'objectiu de reduir efectivament les llistes

d'espera, agilitzar els processos de valoració i resolució, ampliar la cobertura de serveis i prestacions i garantir una resposta suficient, equitativa i de qualitat a tot el territori.

Cinquè. Defensar que la reforma consolidi un model de cures més humà, flexible i just, que respecti l'autonomia personal, reforci els ajuntaments en l'atenció domiciliària, impulsi formes comunitàries de suport, amplii la prestació per cures a l'entorn, permeti l'organització col·lectiva del Servei d'Ajuda a Domicili i universalitzi la teleassistència.

Sisè. Reivindicar la necessitat de consolidar un model de cures públic, comunitari, universal, feminista i de qualitat, que situï la dignitat i l'autonomia de les persones al centre, que

entengui les cures com una responsabilitat col·lectiva i una peça essencial de la justícia social, i que garanteixi que ningú vegi vulnerat el seu dret a rebre els suports necessaris per

viure amb dignitat.

Setè. Manifestar la necessitat de dignificar les condicions de les persones cuidadores, tant de les professionals del sector com de les cuidadores familiars i de l'entorn proper, promovent més reconeixement social i institucional, més suport públic, millors condicions laborals, més serveis de respir i acompanyament i una distribució més justa i corresponsable de les tasques de cura.

Vuitè. Traslladar aquests acords a la Plataforma per l'Autonomia i la Vida Digna (PAVDi), al Govern de l'Estat, als grups parlamentaris del Congrés dels Diputats, Senat i Parlament de Catalunya, Govern de la Generalitat, a les entitats municipalistes de Catalunya i el sindicats CCOO i UGT.

Firmado por JORGE PEREZ
PINEDA - DNI ***0902** (TCAT)
el día 18/03/2026 con un
certificado emitido por EC-
SectorPublic